

העורב המזמר

כתב ג'פר יברהימי נסור
צייר עלי מאפאקהרי

אי-שם בעולם היה פעם פרדס.
על ענף של עץ אחד בפרדס
חי עורב.

לעורב שבסיפורנו היו שלושה שכנים,
ארנב, דרור ופרפר.
העורב שלנו היה נחמד מאוד ודיבר יפה.

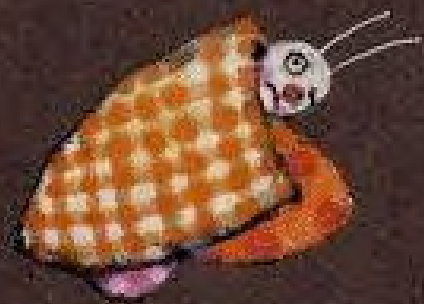
ביום הוא עף להרים, מישורים ומטעים
רחוקים ובערב חזר לשכניו עם סיפורים
מעניינים.
שכניו אהבו אותו אבל...

לעורב היה מנהג רע ומוזר. הוא
נהג ללשיר באמצע הלילה ותמיד
אותו הפזמון

"קרע
קרע
קרע"

הארנב, הדרור והפרפר היו
מתעוררים בלילה ולא יכלו להרדם
יותר.

הדרור היה אומר "עורב יקר, אל תקרא
כל כך! אתה מעיר את הגוזלים משינתם
המתוקה!"

והארנב היה אומר "עורב יקר, הקריאות
שלך מקפיצות אותי משינה! ראשי
מתחיל לכאוב ואינני יכול לישון יותר!"
והפרפר התלונן "אתה, עורב יקר, מעיר
אותי עם הקריאות שלך. אחר כך אני
עייף ומעוצבן כל היום."

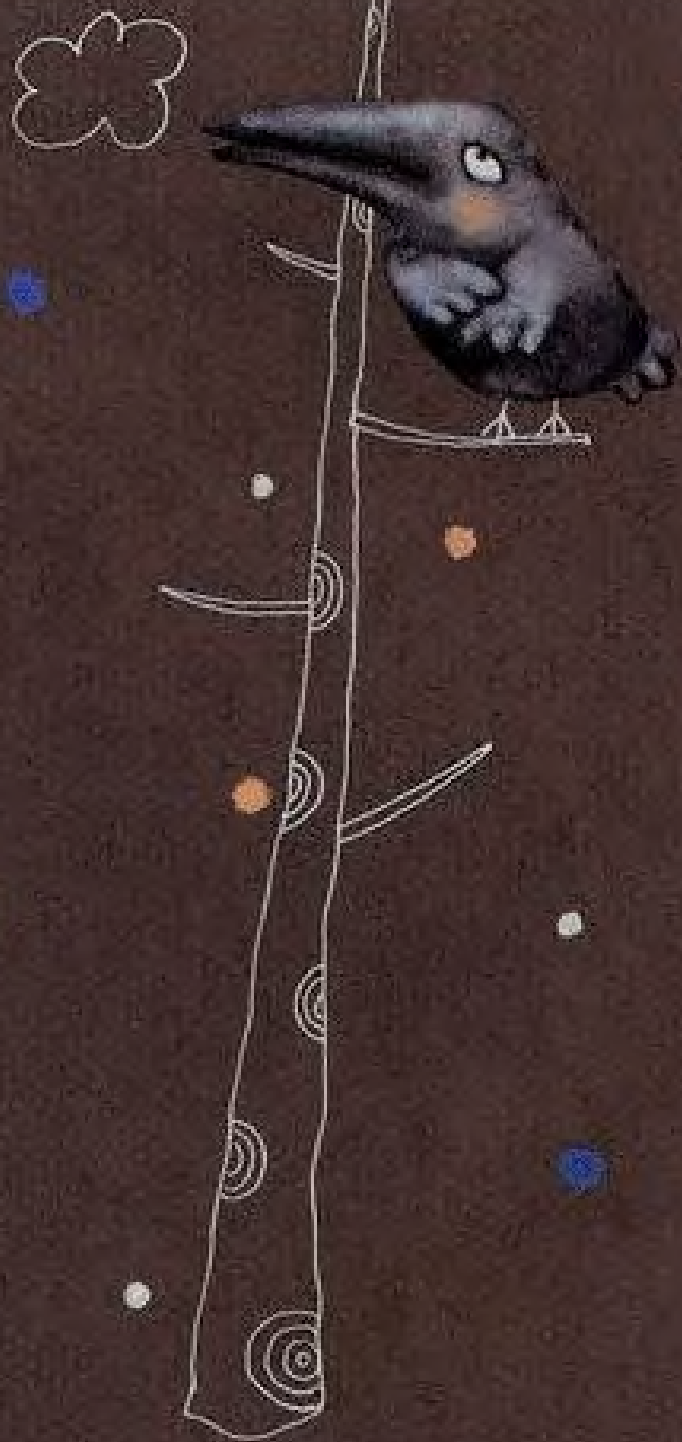

העורב אהב את שכניו. הוא לא
רצה להטריד אותם אך לא יכול
להפסיק את השירה כי כשהיה
מתעורר בלילה מקורו נפתח
מעצמו ויצאה ממנו השיר
החדגוני.

עברו ימים. השכנים נדנדו והתלוננו על
השירה כל כך שבסוף העורב נעלב
והחליט לא לחזור לאותו הפרדס.
הוא פשט את כנפיו ועף משם, התיישב
על סלע ואמר לעצמו "איך אוכל להפרד
מהארנב, הדרור והפרפר? אני מחבב
אותם מאוד. גם הם מחבבים אותי אבל
מה אוכל לעשות?"

בסוף ראה שאין לו ברירה אחרת.
הוא הביט על הפרדס מרחוק והתחיל
לבכות. דמעה חמה נפלה על הסלע. הוא
נאנח קשה ועף משם.
עצוב מאוד היה העורב וקשה היה לו לכן
לעוף. בסוף התיישב על ענף של עץ
והתחיל להרהר.
"לא, לא אוכל להתרחק מחבריי!" אמר
לעצמו "אני חייב לעשות את הכל, רק לא
להפרד מהם!"
ובאותו היום הארנב, הפרפר והדרור
המתינו לחזרתו של העורב, אך הוא לא
בא. הם חיפשו בכל הפרדס וקראו לו, אך
לא יכלו למצוא אותו.

הארנב דאג ואמר "מה קרה? אולי
ארע דבר מה רע לחברנו. מדוע הוא
לא חוזר לקן שלו?"
אמר הדרור "אולי כעס עלינו והלך
מכאן לתמיד?"
והפרפר אמר "יתכן ואתה צודק. אנו
התלוננו כל כך על השירה הלילית
שלו שאולי הוא נעלב והלך מכאן."
אמר הארנב "אז בואו ונחפש אותו."
אבל הפרפר אמר, לא בלילה. לא נוכל
למצוא אותו בחושך. נחכה עד
הבוקר."
בפעם הראשונה אף אחד לא שמע
את הקרקור של העורב בפרדס.

למחרת הדרור, הפרפר והארנב בדקו
כל פינה של הפרדס. הם חיפשו זמן
רב אך לא מצאו סימן כלשהו וחזרו
עייפים ומאוכזבים.

אמר הפרפר "העורב חסר לי. הוא
היה שכן טוב ונאמן. אם יחזור,
אתנצל לפניו ואומר לו שיוכל לעשות
מה שרק ירצה, אפילו שישיר כל
הלילה."

אמר הארנב "גם לי הוא חסר. הלואי
ויכולתי לשמוע את הקרקורים שלו
שוב."

הפרפר עף לקן של העורב. ואז
התחיל לקרוא בשמחה "הנה
הוא. הוא חזר לקן שלו!"
הארנב והדרור באו בריצה.
הדרור עף לקן ואמר "בוקר טוב
שכן יקר. מה שלומך?"
אך העורב לא ענה.
הפרפר אמר "ידידי, חסרת לנו
מאוד ואנו שמחים שחזרת!"

אבל העורב עדיין לא ענה. ופתאום
הדרור והפרפר ראו דבר מוזר. העורב
לא יכול היה לענות כי קשר את מקורו
חזק עם סיבים דקיקים.

הארנב שישב תחת העץ ולא ידע מה
קורה למעלה שאל שוב ושוב "מה
קרה? למה העורב לא עונה?"
הדרור אמר לו "ידידנו קשר לעצמו
את המקור. הוא לא יכול לדבר."
הארנב הופתע "אבל למה הוא עשה
זאת?"

ענה הדרור "אינני יודע. הוא צריך
להסביר לנו בעצמו."

הדרור חזר לעורב, התיר את הסיבים
ממקורו ואז שאל "מה קרה לך? למה
קשרת לך את המקור?"
העורב פתח וסגר את מקורו מספר פעמים
ואז אמר "החלטתי לעוף מהפרדס הזה ולא
לחזור. לא רציתי להעיר אותכם בלילות
ולהטריד אותכם יותר עם השירה שלי. לכן
הלכתי מכאן אבל אז הבנתי שקשה לי
לחיות בלעדיכם. לכן חזרתי לקן שלי
וקשרתי את המקור, כדי לא לשיר באמצע
הלילה."

ואז אמר הפרפר "למה לקשור את
המקור. יש לי פתרון טוב יותר."
"מה תרצה להציע לי?" שאל העורב.
הסביר לו הפרפר "כשאתה מתעורר
בלילה ורוצה לשיר את שירך, צא
בשקט מהקן, לך לקצה הפרדס ושיר
שם עד הבוקר. אז חזור לקן ותעיר
אותנו עם שירתך היפה עם בוא
הזריחה!"
הארנב והפרפר הסכימו "זה באמת
רעיון טוב!"

העורב הניע את כנפיו בחדווה "מצוין!
כך אוכל גם לשיר בלי להעיר אותכם
בלילה עם הקרקור שלי!"

והארנב הציע "עכשיו, כשחזר חברנו
לפרדס, בואו אלי הביתה לארוחה
ונחגוג. יש לי מספיק מקום בשביל
ארבעתנו."

אבל הדרור אמר "טוב, אבל בתנאי אחד!"
חבריו שאלו "מה התנאי שלך?"
הדרור ענה "אני רוצה שאחרי הארוחה
העורב ישיר לנו את שירו!"
"אבל למה לחכות עד אחרי הארוחה?
שישיר לנו עכשיו" אמר הפרפר.

הביט העורב על חבריו ואמר "כמה טוב
שיש לי חברים טובים כמוכם!"

והוא התחיל שוב לשיר. אבל הפעם לא
חזר על הקצב הקבוע שלו אלא שר:

"קרע-קרע
קרע-קרע-קרע
קרע-קרע!"